



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 575/2024
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за комуналну привреду "Лазаревац" из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3227/2023 од 12.12.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3227/2023 од 12.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3227/2023 од 12.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 650/20 од од 29.05.2023. године, ставом 1. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати разлику трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за јануар 2018. године у износу од 1.842,92 динара, за јул 2018. године у износу од 173,38 динара, за јануар 2019. године у износу од 686,66 динара, за април 2019. године у износу од 477,79 динара, за јун 2019.године у износу од 212,48 динара, за август 2019. године у износу 406,72 динара, за децембар 2019. године у износу од 354,51 динар, за јануар 2020. године у износу од 869,35 динара, за фебруар 2020. године у износу од 984,34 динара, за мај 2020. године у износу од 716,21 динар, за јун 2020. године у износу од 711,84 динара, за јул 2020. године у износу од 931,91 динар, за август 2020. године у износу од 1.020,10 динара и за септембар 2020. године у износу од 920,59 динара, са законском затезном каматом, која на те износе доспева почев од 25.-ог у наредном месецу, па до исплате. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати

накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за месеце и у износима наведеним у том ставу изреке, са законском затезном каматом од 25.-ог у текућем месецу за претходни месец. Ставом 3. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3227/2023 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лазаревцу П1 650/20 од од 29.05.2023. године, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 650/20 од од 29.05.2023. године, па је тужени обавезан да тужиоцу плати трошкове првостепеног поступка у износу од 103.452,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 43.104,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбачена је жалба тужиоца у делу у ком је изјављена против одлуке садржане у ставу првом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 650/20 од од 29.05.2023. године, као недозвољена.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од јануара 2018. године до септембра 2020. године. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиоца делимично одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцу накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачуната заједно са накнадом трошкова исхране у току рада, на основу Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије и Колективног уговора туженог од 21.03.2018.године, а применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом тужиоца оспорава се налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, што значи да тужилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу одредбе члана 404.

став 1. Закона о парничном поступку. Тужилац уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 22.12.2020. године, а вредност предмета спора је 142.200,00 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**